

dende til at bygge, og inddrage dem under de begrænsende Regler, som de netop skulde være fri for. Nu maa man imidlertid ikke forstaa mine Ord saaledes, at jeg skulde have nogen Sympati for Udsigelser ved Nybygninger. Det er jeg meget langt fra at have, og det glædede mig derfor at høre, at den højtærede Minister nævnede, at der maaske kunde være Tale om at gaa andre Veje for at forhindre Udsigelser ved Nybygninger end den at inddrage Nybygninger under Loven. Jeg er ganske villig til at forhandle med den højtærede Minister om noget saadant, og hvis der altsaa skulde kunne findes Veje, ad hvilke man kan træde op mod rene Udsigelser ved Nybygninger, uden at dog de Betæneligheder gør sig gældende, som jeg nylig har fremhævet, og som jeg tillægger saa stor Vægt, ja, saa er det mit Haab, at jeg eventuelt maatte kunne blive enig med den højtærede Minister.

En anden af de Bestemmelser, som den højtærede Minister foreslaar, findes i § 6 A., 2det Stykke, og gaar ud paa, at naar Lejen en Gang er forhøjet efter den 1. August 1914, kan yderligere Forhøjelse kun ske paa Grund af yderligere Stigning i Driftsudgifter eller lignende. Det er en Bestemmelse, som forekommer mig overordentlig betænkelig; det er en Bestemmelse, som i ganske særlig Grad vil kunne ramme netop de humane Hus ejere. Den Husvært, som straks har taget enhver Forhøjelse, som det var muligt at sætte igennem, vil almindeligvis ikke blive ramt af denne Bestemmelse. Men derimod den humane Husvært, som til at begynde med kun har taget en ganske lille Forhøjelse, kun har taget det absolut nødvendige, ja maaske saa lidt, at det senere viser sig, at det var under det, som var absolut nødvendigt for, at Ejendommens Udgifter skulde kunne afholdes, han vil være afskaaret fra at faa Lejen sat i Vejret, hvis han ikke kan paapege yderligere Stigning af Udgifterne. Det forekommer mig urigtigt. Det afgørende synes mig overalt at burde være, om Lejen er rimelig. Hvis man i Forvejen er kommet op til en rimelig Leje, bør denne rimelige Leje ikke yderligere kunne forhøjes, men hvis man i Forvejen ikke er naaet til en rimelig Leje, saa synes det mig, at man bør kunne komme op til en rimelig Leje, og det, hvad enten der tidligere slet ikke har været forhøjet eller der har været foretaget en lille Forhøjelse, som dog ligger under — maaske langt under —

hvad der kunde antages at være en rimelig Leje.

I øvrigt skal jeg ikke paa dette Trin af Sagen gennemgaa hverken den højtærede Ministers Lovforslag eller de Ændringer, som er vedtagne i Folketinget. I Tilslutning til, hvad der er fremkommet fra det konservative Folkeparti og Venstre i Folketinget, vil jeg paa mit Partis Vegne forbeholde mig, at vi under Udvalgsbehandlingen stiller Ændringsforslag i den Retning, som disse to Partiers Ændringsforslag havde i Folketinget. Vi sympatiserer i det hele med disse Ændringsforslag, vi kunde ønske at se dem vedtaget i alt Fald i Princippet, men vi maa naturligvis være belavede paa, at man paa et eller andet Punkt bliver nødt til at fravige disse Ændringsforslag eller maaske ved nærmere Overvejelse komme til det Resultat, at de bør ændres noget, og herom kan der altsaa forhandles. Kun een Ændring skal jeg tillade mig at omtale, fordi den har særlig Betydning, og fordi den i høj Grad har været Genstand for Diskussion. Det er Bestemmelsen om Indførelse af en Appellinstans. Mine Partifæller og jeg sympatiserer i høj Grad med Indførelse af en Appellinstans. Vi billiger de Grunde, man har anført for, at Nævnenes Kendelser bør stilles under Appel, men jeg er enig med den højtærede Minister i, at det kan være tvivlsomt, om man med Hensyn til Bestemmelsens Formulering har truffet det rette. Det er maaske et Spørgsmaal, om det er rigtigt at blive staaende ved kun at have to Medlemmer af Overnævnet foruden Formanden. Jeg vilde tro, at meget talte for at have 4 Medlemmer, 2 Ejere og 2 Lejerrepræsentanter. Der vilde derved blive en større og bedre Adgang ogsaa for Minoriteterne til at blive repræsenteret. Men jeg vilde dernæst finde det tvivlsomt, om det vilde være rigtigt at lade disse læge Medlemmer vælges af Nævnsmedlemmer, og jeg tror, at disse Betæneligheder i særlig Grad vil gøre sig gældende ude i de større Købstæder. I de større Købstæder har man jo gennemgaaende nedsat Nævn, men rundt om disse Købstæder ligger der i Almindelighed en hel Række Landkommuner, som saa ogsaa har nedsat Nævn, men Nævn, der kun har et meget ringe Forretningsomraade, fordi Bolignøden, efterhaanden som man kommer bort fra den større By, bliver mindre og mindre, og der bliver mindre og mindre for Nævnene at gøre. Hvis man nu bliver staaende ved de Bestemmelser, som